

BETEGEN.

Ha elmegyek, tavasz legyen,
Dús ébredés völgyön-hegyen ...
Csupa ősz volt az életem,
Mégis a tavaszt szeretem.

Ha elmegyek, ne sirjatok,
Kacagjatok, kacagjatok ...
Csupa könny volt az életem,
Mégis a kacajt szeretem.

Ha elmegyek, feledjétek,
Ne tudjátok a nevemet,
Ne gondoljon rám senkisé —
Jobb lesz nekem már odalenn.

Tudom ősz lesz, ha elmegyek,
S hullni fognak a levelek,
Bárhogy kérem, úgysis érzem:
Sírni fognak az emberek.

Sztrache Antal.

BARÁTOM!

Emlékezzenek ezek az írások Strache Antalra.

Most hozzád küldöm halk dalomat,
hogy sápadt, komoly homlokodat
vigasztalón simítsa.

Hozzád küldöm a jószágomat,
hogy szívedet, — a megkínzottat —
megáhozz vonja.

Hozzád küldöm két halovány kezem,
hogy átfogva, testvére legyen
megfáradt kezédnek.

A RAB ÉNEKEL.

Felfájuló,
sajgó sebekkel,
fáradt fényű,
riadt szemekkel,
megkínzottan,
halálraverten
jaj! gályára
hurcolnak engem:
a vágyaim.

Fehér felhőkön
túlra szálltam,
Bús éjszakák
csendjét vigyáztam.
Messze tenger
kék sugarában
az álmaimmal
gondoláztam ...
s most már nem tudok
partot érni.

Ó élni kéne,
élni, élni!
Segítő kezét
kérve kérni,
Sikoltó jajjal
Sírni, sírni ...
Kialtani!
Valakit hívni ...
Hiába. — Nincs út
visszatérni.

Felfájuló,
égő sebekkel,
fáradt fényű,
riadt szemekkel,
elkínzottan,
halálraverten
jaj! gályára
hurcoltak engem:
a vágyaim.

Rolla Margit.